

Arrest

nr. 88 823 van 3 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 maart 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 april 2012 met referentenummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 juli 2012.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 maart 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.2 Op 12 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten (...)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 08.03.2012 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 28.12.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 28.09.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 17.10.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 02.02.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 08.03.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat zijn problemen in Rusland nog steeds actueel zijn; betrokkene twee convocaties naar voren brengt in de vorm van een kopie, teneinde zijn oorspronkelijke asielmotieven te staven; hierbij dient opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van een kopie gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; betrokkene daarnaast zijn ongenoegen uit omtrent de beslissing genomen door het CGVS gedurende zijn vorige asielaanvraag; hieromtrent dient gesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen beroepsinstantie is en niet over de bevoegdheid beschikt zich hierover uit te laten; betrokkene de mogelijkheid had tegen deze beslissing beroep aan te tekenen, binnen de daarvoor voorziene termijn, bij de RW; de RW echter de beslissing van het CGVS bevestigde; betrokkene tenslotte ook een kopie van een medisch attest (2 pagina's) naar voren brengt, betreffende zijn psychische problemen; het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 20.02.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

Daar waar de verzoekende partij *in fine* van het verzoekschrift vraagt het dossier te willen overmaken aan de bevoegde asielinstanties voor verder onderzoek en te willen bevelen dat aan de verzoekende partij de nodige verblijfsdocumenten worden afgeleverd opdat zij in het Rijk geldig kan verblijven, wijst de Raad er nog op dat hij in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) optreedt als annulatierechter, hetgeen inhoudt dat hij

enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is derhalve niet bevoegd om dit onderdeel van het door de verzoekende partij gevorderde toe te kennen.

Ter terechtzitting van 18 september 2012 heeft de verzoekende partij omtrent deze grond van de beschikking van 2 juli 2012, met name *"In huidige procedure treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als annulatierechter op. De Raad kan enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen. Bijgevolg kan de Raad noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus toekennen."*, geen opmerkingen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is. Het verzoekschrift is derhalve slechts ontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij vraagt de bestreden beslissing nietig te willen verklaren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de gezamenlijke schending aan van artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM) (*"(g)een onderzoek van aanvraag voor subsidiaire bescherming en foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst"*).

3.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot het enig middel het volgende gesteld:

"De bestreden beslissing betreft een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris. Bijgevolg kan de verzoekende partij de schending van artikel 48/4, §1 van de wet van 15 december 1980 niet dienstig inroepen. Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 heeft betrekking op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort, maar overeenkomstig artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 tot die van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De verzoekende partij voert de schending van artikel 3 EVRM aan, doch verwijst enkel naar de algemene toestand in haar land van herkomst en geeft ze een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 EVRM. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 18 juli 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 18 september 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 2 juli 2012 opgenomen grond, stelt haar raadsman dat de situatie in het land van herkomst de terugkeer

verhindert, stelt deze vast dat de verzoekende partij niet is komen opdagen voor de zitting en verwijst voor het overige naar het verzoekschrift en de stukken van het dossier.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting opnieuw verwijst naar de situatie in haar land van herkomst en haar verzoekschrift en hiermee in het geheel niet ingaat op de in de beschikking van 2 juli 2012 opgenomen grond met betrekking tot dat onderdeel van het enig middel dat de schending van artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet betreft, zodat dit betoog aan deze voornoemde grond geen afbreuk kan doen. In dit kader merkt de Raad nog op dat met de stukken die de verzoekende partij voor het eerst bij haar verzoekschrift voegt en waaruit volgens haar de feiten blijken waaraan tijdens het eerste asielinterview geen geloof kon worden gehecht, zijnde twee oproepingen en een medisch attest, geen rekening kan worden gehouden, daar de Raad, zoals onder 2. reeds gesteld, slechts als annulatierechter optreedt, en tevens dat aan de gemachtigde van de staatssecretaris hoe dan ook niet kan verweten worden geen rekening te hebben gehouden met stukken die hem niet werden overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Met betrekking tot het onderdeel van het enig middel dat betrekking heeft op de schending van artikel 3 van het EVRM dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting nog steeds volledig voorbijgaat, rekening houdend met hetgeen voorafgaat wat de neergelegde stukken betreft, aan het feit dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM en dat zij met deze algemene verwijzing nog steeds nalaat enig persoonlijk verband met haar persoon aannemelijk te maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist, of enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofd een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot dit onderdeel van het enig middel reeds in de beschikking van 2 juli 2012 werd aangegeven. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 2 juli 2012 opgenomen grond ten aanzien van elk van de onderdelen van het enig middel dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is, voor zover al ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN